

РЕШЕНИЕ

№ 340

гр. София, 19.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-В СЪСТАВ, в публично заседание на девети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анелия Маркова

Членове: Ваня Н. Иванова
Десислава Алексиева

при участието на секретаря Юлиана Ив. Шулева
като разгледа докладваното от Десислава Алексиева Въззивно гражданско дело № 20211100513327 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

С решение № 20110532 от 07.05.2021 г. по гр. д. № 47497/2019 г. по описа на СРС, 155 състав е прието за установено по предявените иски претенции от Т.С. ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Красно село”, ул. ***** против В. А. Д., с ЕГН *****, от гр. София, ж.к. ***** с правно основание чл. 422 във връзка с чл. 415 от ГПК и във връзка с чл. 79, ал. 1, предл. 1 от ЗЗД и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, че В. А. Д. дължи на Т.С. ЕАД сумата от **1 929,51 лв.** /хиляда деветстотин двадесет и девет лева и петдесет и една стотинки/ – главница, представляваща стойността на незаплатена топлинна енергия за периода от месец април 2016 г. до месец април 2018 г., сумата от **237,74 лв.** /двеста тридесет и седем лева и седемдесет и четири стотинки/ – лихва за забава за периода от 14.09.2016 г. до 17.05.2019 г., както и законната лихва върху главницата, дължима от 30.05.2019 г. до окончателното изплащане на сумата, като са отхвърлени исковите претенции за сумата от 56,60 лв. /петдесет и шест лева и шестдесет стотинки/ – главница за дялово разпределение за периода от месец март 2016 г. до месец април 2018 г., сумата от 10,75 лв. /десет лева и седемдесет и пет стотинки/ – лихва за периода от 03.05.2016 г. до 17.05.2019 г., като неоснователни, и за главница за сумата над 1 929,51 лв. до първоначално претендирания размер от 2 923,02 лв. /две хиляди деветстотин двадесет и три лева и две стотинки/ и за периода от месец май 2015 г. до месец март 2016 г., както и за лихва за забава за сумата над 237,74 лв. до първоначално претендирания размер от 513,12 лв. /петстотин и тринадесет лева и дванадесет стотинки/, като погасени по давност.

С решението е осъден В. А. Д. да заплати на Т.С. ЕАД на основание чл. 78, ал. 1 и ал. 8 от ГПК, сумата от 395,61 лв. /триста деветдесет и пет лева и шестдесет и една стотинки/, представляваща направени по делото разноски, както и на основание чл. 81 от ГПК във връзка с чл. 78, ал. 1 от ГПК, сумата от 74,27 лв. /седемдесет и четири лева и двадесет и седем стотинки/, представляваща направени по делото разноски в производството по издаване на заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК от 13.06.2019 г. по гр.д. № 30574/2019 г. по описа на СРС, 155 състав. С решението е осъдена Т.С. ЕАД да заплати по сметка на Софийския районен съд, на основание чл. 77 от

ГПК, сумата от 59,59 лв. /петдесет и девет лева и петдесет и девет стотинки/, представляваща дължима държавна такса.

Решението е постановено при участието на трето лице-помагач на страната на ищеца – „Т.С.“ ЕООД.

Срещу решението, в частта, с която исковите са уважени е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ответника В. Д.. Жалбоподателят поддържа, че неправилно първоинстанционният съд бил приел, че между страните съществува валидна облигационна връзка. Оспорва общите условия. Оспорва коректно измерване на топлинна енергия, като твърди, че индивидуалните измервателни уреди отчитат в единици, които не са уредени в ЗЕ. Ищецът не бил уточнил какво потребено количество претендира от ответника. Твърди, че не били доказани одобрените за съответния период цени. Счита, че от доказателствата не следва извод за идентичност на топлоснабдения имот с притежавания от ответника имот. По делото не било доказано наличие на писмен договор между Т.С. ЕООД и ЕС. Ето защо моли решението на СРС да бъде отменено в обжалваната му част, а исковите - отхвърлени.

Ответникът по жалбата Т.С. ЕАД в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е депозирал отговор на въззивната жалба, с който оспорва въззивната жалба и отправя искане за потвърждаване на решението в обжалваната част. Третото лице-помагач "Т.С." ООД не изразява становище по въззивната жалба.

Софийският градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, приема следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата. Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо. Във връзка с въведените доводи във въззивната жалбата, настоящият състав намира следното:

Предявени са за разглеждане икове по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК с правно основание 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД срещу В. А. Д. за топлоснабден имот : гр. София, ж.к. ***** , ***** . Съгласно чл. 149 и чл 150 ЗЕ страна /купувач/ по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът на топлинна енергия за битови нужди, какъвто е и "битовият клиент", който според легалното определение в т. 2а от § 1 ДР ЗЕ, публикувана в ДВ, бр. 54 от 17.07.2012 г., е клиент, който купува енергия за собствени битови нужди. При действалите преди изм. в ДВ, бр. 54 от 17.07.2012 г. редакции на чл. 149, чл. 150 и чл. 153, ал. 1 ЗИ, страна по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е потребителят на топлинна енергия за битови нужди, който ползва енергия за домакинството си /т. 42 от § 1 ДР ЗЕ (отм.), в редакция от ДВ, бр. 107 от 09.12.2003 г. и ДВ, бр. 74 от 08.09.2006 г. /. Съгласно нормата на чл.153 ЗЕ, всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия. Съгласно т.1 на ТР № 2/2017 г. от 17.05.2018 г., постановено по тълк. дело № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС /мотивната част/, е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от КЕВР публично оповестени общи условия на топлопреносното предприятие. В това си качество на клиенти на топлинна енергия те са страна по продажбеното правоотношение с топлопреносното предприятие с предмет - доставка на топлинна енергия за битови нужди (чл.153, ал.1 ЗЕ) и дължат цената на доставената топлинна енергия.

Установено е по делото, че процесният имот е бил топлофициран и че сградата - етажна собственост /в която се намира този имот/ е била присъединена към топлопреносната мрежа. Установено е също така въз основа на съвкупната преценка на писмените доказателства наличие на валидно облигационно отношение между ответника и топлопреносното предприятие за продажба на топлинна енергия – заявление от 13.09.2001 г. от В. А. Д. за откриване на партида на адрес: гр. София, ул. ***** ап.16 (като авторството

му не е надлежно опровергано в процеса - чл. 180 ГПК) ; списък на етажните собственици от 03.09.2002 г. на ЕС , нахояща се в гр. София, ул***** , видно от който за собственик на ап. № 16 с абонатен № 251212 е посочен В. А. Д. (като авторството му не е надлежно опровергано в процеса - чл. 180 ГПК); удостоверение от ГИС от 20.09.12 г. за идентичност на стар адрес –бул. ***** и стар адрес – бул Комунистически манифест № ***** и настоящ адрес: ж.к. ***** II, бл. 27, като така описаните адреси се отнасят за многофамилна сграда, отразена с идентификатор № 68134.1108.45.7, който съгласно справка в публичния на осн. чл. 8, ал. 1 ЗКИР кадастрален регистър отразява блок 227; индивидуални справки и главни отчети за абонатен № 251212 с титуляр В. А. Д. и адрес: гр. София, ***** . Ето защо правилен е изводът на първоинстанционния съд за наличие на облигационно отношение между страните по отношение на топлоснабдения имот.

При специалната уредба на Закона за енергетиката не е необходимо подписване на писмен договор с ответника. Общите условия на ищеца се одобряват и публикуват по реда на чл. 150 ЗЕ. Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 1 от ЗЕ / обн. ДВ 107/2003 г. / продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕВР. Следователно между страните за процесния период е сключен договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди при публично известни Общи условия. По арг. чл. 150, ал. 1 от Закона за енергетиката, топлопреносното предприятие задължително публикува одобрените от комисията общи условия най- малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване, като общите условия влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите - арг. чл. 150, ал. 2 ЗЕ. По делото са представени действащите в процесния период общи условия, които са влезли в сила по реда на чл. 150 ЗЕ.

Съгласно ЗЕ в относимата му за спора редакция, разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост се извършва по система за дялово разпределение - чл. 139, ал. 1 ЗЕ. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в чл. 139 - чл. 145 ЗЕ и в подзаконовите актове по прилагането му. Общото консумирано количество топлинна енергия в сграда - етажна собственост, присъединена към една абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, се разпределя на ТЕ за горещо водоснабдяване и ТЕ за отопление, а ТЕ за отопление от своя страна - на ТЕ за отопление на имот, ТЕ, отдадена от сградна инсталация и ТЕ от отоплителните тела в общите части на сградата. Според чл. 143, ал. 3 ЗЕ, ТЕ, отдадена от сградна инсталация се разпределя между всички клиенти пропорционално на отопляемия обем на отделните имоти по проект. Съгласно легалната дефиниция в § 1, т. 38 ЗЕ, "отопляем обем на имот" включва обема на всички собствени и/или ползвани от абоната помещения и съответните припадащи се части от общите части на сградата, предвидени за отопление по проект. Съгласно приложимия към процесния период чл. 49 от Наредбата за топлоснабдяването (Отменена с § 5 от ПРЗ на Наредба № Е-РД-04-1 от 12 март 2020 г. за топлоснабдяването - ДВ, бр. 25 от 20 март 2020 г., в сила от 24.03.2020 г.) количеството топлинна енергия се измерва в приетата в системата SI единица Джаул (J). За търговски плащания се използва единицата Ватчас (Wh) и кратните ѝ. В приетите от ДКЕВР решения за утвърждаване на цената на топлинна енергия, същата е посочена в мегават/час. Потребеното от потребителите количество се изчислява в киловат/час. Един мегават/час е равен на 1000 киловат/часа. По този начин от ищеца се запазва утвърдената от ДКЕВР цена на топлинна енергия за един мегават/час и в същото време се отговаря на потребности, които имат потребителите на топлинна енергия за битови нужди.

Установено е въз основа на писмените доказателства по делото – индивидуални справки за разход на топлинна енергия, главни отчети за проверка от 11.05.2016 г. , 05.05.2017 г., 01.05.2018 г., както и от заключенията на вещите лица по допуснатите и изслушани в първоинстанционното производство ССЧЕ и СТЕ при преценката им по реда на чл. 202 ГПК следва да бъдат кредитирани, че през исковия период в процесния имот има 4 броя отоплителни тела с монтирани индивидуални разпределители на разходите за отопление и два броя щранг лири. Според заключението на СТЕ, сумата за изразходвана топлинна енергия, изчислена по изравнителните сметки, изготвени от ФДР за процесния период е в общ размер на 2923,04 лева, което се установява и от ССЧЕ. Вещото лице по

ССЧЕ изчислява, че законната лихва в исковия период е в размер на 513,12 лева , а такса за дялово разпределение в размер на 56,60 лева, при констатирана липса на плащания в процесния период съгласно заключението на ССЧЕ. При изготвяне на заключенията на СТЕ вещото лице е взело предвид както предоставените му документи за извършените метрологични проверки на общия топломер, така и справката за показанията на общия топломер, дяловите разпределения, изготвени от третото лице помагач, както и главните отчети. При установеното количество ТЕ, доставено в процесната сграда - етажна собственост, измерена с годно СТИ, и заключението на експерта, че дяловото разпределение е извършено в съответствие с нормативната уредба / Наредба за топлоснабдяването, Закона за енергетиката, Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от Т.С. ЕАД/, ищецът е доказал количеството на доставената в имота ТЕ, стойността на която се определя съобразно установените от КЕВР цени. Цената на доставяната топлинна енергия се регулира от независим и от двете страни по правоотношението орган - КЕВР, по реда на Закона за енергетиката. Според заключенията на ССЧЕ стойността на доставената до имота през процесния имот топлинна енергия съответства на одобрените за същия период цени. Доводите на въззивника за стойността на топлинната енергия предвид цитираното решение № 15147/08.12.2020 г. по адм. д. № 172/2019 г. на ВАС, с което е отменено решение № 6511/08.11.2018 г. по адм. д. № 4607/2017 г. по описа на АССГ, и вместо него е отменено решение № Ц-6/07.04.2017 г. на КЕВР са неотносими към настоящия спор. Решението е постановено на 08.12.2020 г. (след процесния период) и по арг. от нормата на чл. 195, ал. 1 АПК има действие занапред. Освен това, отмяната на решението на КЕВР, с което са актуализирани цените на ТЕ, не може да има за резултат освобождаване от задължението за заплащане на цената за потребената топлинна енергия. Ето защо възраженията в този смисъл са неоснователни.

В изпълнение на доказателствената си тежест ищецът е поискал и съответно е допуснато изслушването на съдебно-техническа експертиза, която е изготвена въз основа на приложените по делото, като вещото лице е дало заключение относно реално потребената топлинна енергия през процесния период, в съответствие с разпоредбите на раздел VI от глава X на ЗЕ. Същата е допусната в съответствие с изискванията на чл.195, ал.1 ГПК, поради необходимост от специални знания в съответните области на науката, в т.ч. и относно изчисленията по нормативно установените формули, в които са заложили технически показатели, като същата не е изготвена само по документи, едностранно издадени от ищеца, а въз основа на документите за главен отчет, подписани от клиент, данни за проверка на изчислената ТЕ, справка от показанията на общия топломер, акт за разпределение на кубатурата. Ето защо възраженията на въззивника са неоснователни.

След като е установена доставката на топлоенергия, ответникът дължи заплащането ☐ без значение дали ищцовото дружество е издало фактури за тези доставки. Насрещното задължението за заплащане на топлинна енергия произтича от доставката ☐ до топлоснабдения имот, а не от фактурирането ѝ.

Въз основа на гореизложените мотиви първоинстанционното решение в частта, с която е признато за установено, че ответникът дължи вземания на Топлофикация за неплатена топлинна енергия в размер на 1929,51 лева в процесния период (при уважено възражение за давност за разликата над 1929,51 лева до пълния претендиран размер 2923,02 лева) и в частта , с която уважен акцесорният иск по чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 237,74 лева(при уважено възражение за давност за разликата над 237,74 лева до пълния претендиран размер 513,12 лева) е правилно и следва да бъде потвърдено.

Воден от горното, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20110532 от 07.05.2021 г. по гр. д. № 47497/2019 г. по описа на СРС, 155 състав в обжалваната част.

Решението е постановено при участието на трето лице – помагач на страната на ищеца: „Т.С.“ ЕООД.

Решението не подлежи на касационно обжалване на основание чл.280, ал.3, т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____